

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci **žalobce Tělovýchovné jednoty KSNP Sedlec, občanského sdružení**, se sídlem Na Výfuku 148, Karlovy Vary – Sedlec, proti **žalovanému Ministerstvu zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2013, čj. 5487/2013-NH-30.1-14.2.13, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 29. 3. 2013, čj. 5487/2013-NH-30.1-14.2.13

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2013, čj. 5487/2013-NH-30.1-14.2.13, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 29. 3. 2013, čj. 5487/2013-NH-30.1-14.2.13, s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3.000 Kč, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2013, čj. 5487/2013-NH-30.1-14.2.13, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 29. 3. 2013, čj. 5487/2013-NH-30.1-14.2.13 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým byl změněn výrok I. rozhodnutí Krajské hygienické stanice Karlovarského kraje (*dále jen „KHS“ nebo „krajská hygienická stanice“*) ze dne 11. 12. 2012, čj. KHSKV 13789/2012/HOK/Vrb, sp.zn. ČSS KHSKV 966/2012 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž byla žalobci uložena pokuta podle zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví (*dále jen „ZOVZ“ nebo „zákon“*)

o ochraně veřejného zdraví“) ve výši 50.000 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení 1.000 Kč. Žalobce navrhoval zrušení i prvostupňového rozhodnutí a přiznání mu práva na náhradu nákladů řízení. V případě, že soud napadené rozhodnutí nezruší, navrhoval žalobce, aby soud rozhodl o upuštění od potrestání nebo rozhodl o snížení pokuty v mezích zákonem dovolených.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta 50.000 Kč za správní delikt podle § 92 odst. 1 ZOVZ, kterého se dopustil tím, že porušil povinnost uloženou mu § 30 odst. 1 ZOVZ ve spojení s § 12 odst. 1 a 3 a přílohou č. 3 částí A nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací (*dále jen „nařízení vlády č. 272/2011“*).

3. Napadeným rozhodnutím byl změněn výrok I. prvostupňového rozhodnutí a snížena pokuta na 10.000 Kč. Podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (*dále jen „správní řád“*) bylo prvostupňové rozhodnutí ve zbytku potvrzeno.

II. Důvody žaloby

4. Žalobce nejprve připomenul, že bylo řízení před krajskou hygienickou stanicí již jednou v identické věci vedeno (pod čj. KHSKV/O1554/HOK/Vrb, sp.zn. ČSS KHSKV966/2012) a skutkové zjištění žalovaného bylo odlišné (rozhodnutí ze dne 13.7.2012, čj. 22352/2012-NH-30.1-25.6.12 - strana 4 poslední odstavec a násl.). Žalovaný v tomto předchozím rozhodnutí uvedl, že „KHS dozírá nad plněním povinností stanovených tímto zákonem (č. 258/2000 Sb.) a zvláštními předpisy k ochraně veřejného zdraví výhradně formou výkonu státního zdravotního dozoru (*dále též „SZD“*). Průběh a výkon SZD, stejně jako práva a povinnosti kontrolních pracovníků a kontrolované osoby jsou pak upraveny zákonem č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o státní kontrole“*) modifikovaném speciálním ustanovením § 88 zákona č. 258/2000 Sb., a při výkonu SZD je vždy třeba postupovat v souladu s těmito právními předpisy. Zjištění učiněná při výkonu státního zdravotního dozoru musí být v souladu s citovanými právními předpisy vždy uvedena v protokolu o kontrolním zjištění a s tímto protokolem musí být kontrolovaná osoba seznámena. Pouze proti protokolu o kontrolním zjištění může poté kontrolovaná osoba uplatnit námitku. Na základě uvedeného lze uzavřít, že státní zdravotní dozor je formalizovaným postupem, který při své dozorové činnosti musí KHS vždy vykonat a který vede k získání konkrétních poznatků - konkrétního zjištění uvedeného v protokolu o kontrolním zjištění o tom, zda kontrolovaná osoba své právními předpisy stanovené povinnosti plní, či nikoli. K věci posuzované v rámci tohoto odvolacího řízení ministerstvo konstatuje, že v ní KHS nepostupovala v souladu se shora uvedeným, když se v případě účastníka řízení spokojila s měřením hluku ze strany ZV, aniž by vykonala SZD a předmětné měření hluku proběhlo v rámci jeho výkonu a za přítomnosti kontrolního zaměstnance KHS. Z uvedeného důvodu proto KHS ani nemohla účastníka řízení jako kontrolovanou osobu seznámit s výsledky SZD, tedy s kontrolními zjištěními uvedenými v protokolu o kontrolním zjištění, účastník řízení se k nim nemohl vyjádřit, příp. proti protokolu o kontrolním zjištění uplatnit námitky, čímž byl zkrácen na svých právech. Ministerstvo proto na základě všech uvedených skutečností konstatuje, že KHS již v době před zahájením správního řízení při opatřování jediného důkazu svědčícího v neprospěch účastníka řízení nepostupovala ve věci

v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 258/2000 Sb. a zákona č. 552/1991 Sb. Tímto postupem KHS zároveň porušila ustanovení §2 odst. 1 větu první správního řádu, podle něhož správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Vzhledem k tomu, že se jedná o takovou vadu řízení, kterou již nelze odstranit, rozhodlo ministerstvo způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí, tedy napadené rozhodnutí KHS zrušilo a správní řízení ve věci zastavilo. ... Ministerstvo na tomto místě konstatuje, že již příkaz ze dne 31.1.2012, čj. KHSKV 12318/2011/HOK, sp.zn. ČSS KHSKV 966/2012, byl vydán nezákonně.“

5. Uvedené rozhodnutí bylo krajské hygienické stanici známe, přesto opětovně postupovala nezákonně v rozporu s platnými právními předpisy a prvostupňovým rozhodnutím žalobci uložila pokutu ve výši Kč 50.000 Kč s tím, že bylo zjištěno měřením dne 5.5.2012 porušení hlukového limitu o 0,6 dB. Tuto část prvostupňového rozhodnutí žalovaný napadeným rozhodnutím změnil, protože nebylo prokázáno, že žalobce v době výkonu státního zdravotního dozoru dne 5.5.2012 porušil povinnosti stanovené v § 30 odst. 1 ZOVZ ve spojení s § 12 odst. 1 a 3 nařízení vlády č. 272/2011, neboť nebyl změřen pouze hluk z provozu minihřiště, nýbrž současně i hluk z provozu velkého fotbalového hřiště a zdrojem hluku tak byl provoz na obou hřištích.

6. Dle protokolu o zkoušce č. 4167/2012 vyhotoveného Zdravotním ústavem se sídlem v Ústí nad Labem bylo zjištěno porušení hlukového limitu dne 26.5.2012 o 5,7 dB a dne 27.5.2012 o 6,6 dB. Toto měření nebylo vykonáno v rámci státního zdravotního dozoru. Přesto bylo jediným podkladem pro rozhodnutí, i když bylo iniciováno a provedeno na náklady třetího subjektu, bez jakéhokoli dohledu jakékoli nezávislé osoby. K uvedeným měřením žalobce namítal, že v době měření se v blízkosti pohybovaly osoby, které měly zájem na jeho negativním výsledku, proto pískaly do píšťalek, měly nahlas puštěnou hudbu a puštěnou sekačku, vše v blízkosti měřících přístrojů. Touto námitkou se žalovaný nezabýval.

7. Pokud krajská hygienická stanice v rámci výkonu státní správy trestá či pokutuje soukromý subjekt, musí tak činit v souladu s § 2 odst. 2 a 4 správního řádu a je povinna postupovat tak, aby byl ve smyslu § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dle žalobce byla uvedená ustanovení správního řádu porušena.

8. Pochybnosti žalobce o správnosti uvedeného měření plynou ze způsobu naměření hodnot, respektive úmyslně prováděného hluku nesouvisejícího s hlukem na hřišti. Ačkoli je zdravotní ústav nezávislou institucí, měření hluku není objektivní technickou záležitostí, nýbrž do značné míry závisí na jednání a závěrech osob, které jej provádějí. Proto by měl být měření přítomen měřený subjekt, a to zejména tehdy, nechává-li si měření provádět soukromá osoba za účelem napadení měřeného subjektu před správním orgánem, který rozhodne pouze na základě jediného důkazu předloženého touto soukromou osobou, na základě protokolu o měření, proti kterému nelze podat námitku. Na rozdíl od protokolu o kontrolním zjištění, jak uvedl žalovaný v předchozím rozhodnutí z 13.7.2012. V případě krajských hygienických stanic, musí zaměstnanec orgánu ochrany veřejného zdraví při výkonu státního zdravotního dozoru oznámit kontrolované osobě vykonání státního zdravotního dozoru a po jeho skončení ji seznámit s protokolem o měření nebo jiném vyšetření a s protokolem o kontrolním zjištění.

Dle nového názoru žalovaného se tímto způsobem musí postupovat pouze v případě, kdy se jedná o formalizovaný postup v rámci státního zdravotního dozoru. Dle žalobce by se však tímto způsobem mělo postupovat tím spíše, pokud si měření zadá soukromý subjekt, který nechá provést několik měření a vybrané „hodící se měření“ získané bez jakéhokoli dozoru (bez přítomnosti kontrolovaného subjektu) provede jakési měření a dle svého uvážení jej předá krajské hygienické stanici. V daném případě žalobce jako kontrolovaný subjekt nevěděl o měření, neměl k němu přístup a první informace o něm získal až ze zahájeného správního řízení před krajskou hygienickou stanicí. Žalobce tím byl zkrácen na svých právech.

9. V souvislosti s namítaným porušením § 2 odst. 4 správního řádu žalobce upozornil na rozdíl v rozhodování žalovaného. Žalovaný původním rozhodnutím z 13.7.2012 zrušil prvostupňové rozhodnutí s tím, že krajská hygienická stanice dozírá na plnění povinností stanovených zákonem o ochraně veřejného zdraví a zvláštními předpisy k ochraně veřejného zdraví výhradně formou výkonu státního zdravotního dozoru, a v tehdy posuzovaném případě proběhlo měření Zdravotním ústavem v Ústí nad Labem mimo výkon státního zdravotního dozoru. V nyní napadeném rozhodnutí se opět jedná o měření provedené Zdravotním ústavem v Ústí nad Labem, které nebylo provedeno v rámci výkonu státního zdravotního dozoru, ale závěr žalovaného je diametrálně odlišný.

10. V prvostupňovém rozhodnutí nebylo specifikováno, na kterém hřišti bylo prováděno měření, ačkoli je v ulici hřišť několik. Danou nejasnost se žalovaný pokusil zhojit napadeným rozhodnutím, což ze samé podstaty věci nelze, jelikož není jasné, co vlastně daná studie měřila, natož s jakými výsledky. Dále se žalovaný pokusil zhojit další základní chyby, kterých se dopustila krajská hygienická stanice, která v prvostupňovém rozhodnutí odkazovala na § 12 odst. 4 nařízení vlády č. 272/2011, jenž odkazuje na hladinu akustického tlaku C vysokoenergetického impulsního hluku s denní hodnotou 83 dB, která nebyla překročena v žádném z měření. Žalobce si položil otázku, jak je možné, že v měřeních vykonávaných krajskou hygienickou stanicí došlo k neprokázanému překročení hlukového limitu údajně o 0,6 dB, avšak nebyl-li dozor přítomen, bylo údajné překročení limitu desetkrát vyšší a to ve všech měřeních. V té souvislosti žalobce zopakoval hlasité projevy osob v blízkém okolí měření a konstatoval, že šlo dle jeho názoru o pokus o zkreslení relevantních výsledků. Nad to, pokud je jediným důkazem studie, kterou si objednala osoba, jež má opačný právní zájem, než žalobce, musí být takový důkaz podložen i důkazy dalšími. K dotazům učiněným žalobcem u jiných krajských hygienických stanic bylo žalobci sděleno, že i v případě takového podnětu i s dodaným měřením od zdravotního ústavu provádějí vlastní měření, které by obstálo jako důkaz i před soudy České republiky.

11. Dané správní řízení je dle žalobce od počátku zatíženo neodstranitelnými vadami. Bylo rozhodováno na základě jediného důkazu svědčícího proti žalobci, který žalobce důvodně a přesvědčivě zpochybnil. Dále jde o neodborné posouzení a porušení povinností krajskou hygienickou stanicí (§ 2 a § 3 správního řádu) nestanovením zdroje hluku v rozhodnutí, potrestáním žalobce na základě jediného důkazu svědčícího proti žalobci (protokolu o zkoušce) provedeného za nejasných okolností a bez dozoru KHS, o kterém byl žalobce informován až v průběhu správního řízení, a teprve na základě opravy zjistil, kterého hřiště se měření týkalo.

12. Krajská hygienická stanice ve svém prvním prvostupňovém rozhodnutí, které bylo žalovaným zrušeno, uložila žalobci za jedno porušení pokutu ve výši 15.000 Kč a v druhém prvostupňovém rozhodnutí za údajná 2 porušení pokutu 50.000 Kč, což je třikrát vyšší. Pokud by si soukromý subjekt nechal v jednom roce provést 20 měření, ve kterých by byl limit údajně překročen a předal je se stížností KHS, mohl by být subjekt, proti němuž by stížnost směřovala, potrestán maximálně možnou pokutou 2.000.000 Kč (15.000 x 320). Rovněž z argumentace ad absurdum jasně vyplývá, že krajská hygienická stanice, potažmo žalovaný, nemůže udělit pokutu na základě jediného důkazu, poskytnutého stěžovatelem, při zkrácení měřené osoby na jejich právech a jejím postižení finanční újmou.

13. Hlavním úkolem orgánů ochrany veřejného zdraví je ochrana a podpora veřejného zdraví, tedy slovy zákona souhrn činností a opatření k vytváření a ochraně zdravých životních podmínek. Žalobce „neprovozuje“ toto sportoviště za účelem zisku, ale pro volnočasové sportování obyvatelstva, jež je nedílnou součástí zdravého vývoje a rozvoje člověka (po stránce zdravotní) a společnosti (po stránce sociologické). V této věci se střetává právo na sociální a kulturní rozvoj obyvatelstva a rozvoj duševních a sportovních aktivit kauzálně spojených s rozvojem fyzického a duševního zdraví obyvatelstva a tedy veřejným zájmem, vůči domnělému porušení hlukového parametru z hřiště. Kdyby došlo ke konstatování, že hlukové limity byly překročeny a osoby poskytující možnost sportovního vyžití hřiště převážně mládeží byly finanční sankcí trestány, vedlo by to k uzavření těchto sportovišť a to nejen v tomto konkrétním případě, ale v mnoha dalších sportovištích, což je v rozporu s podporou veřejného zdraví obyvatelstva a s jejich sociálním a kulturním rozvojem a veřejným zájmem obecně.

14. Pokud dojde ke střetu dvou právních předpisů, nemůže správní orgán jednostranně uplatnit a dát přednost nařízení vlády oproti Listině základních práv a svobod a dalším ústavněprávním předpisům a předpisům Evropského společenství (citováno z čl. 149 Lisabonské smlouvy). Ačkoli žalobce popíral a rozporoval, že by hlukové limity byly porušeny, požadoval, aby v případě, že soud dojde k názoru, že hlukové limity byly porušeny, měl na zřeteli míru porušení hlukových limitů s přihlédnutím ke zvláštní povaze sportu, jeho strukturám založeným na dobrovolné činnosti a jeho společenské a výchovné funkci. Pokud tedy teoreticky limity byly překročeny, jak je výše uvedeno, tak s přihlédnutím k zanedbatelné výši porušení, s přihlédnutím k nulové společenské nebezpečnosti a tím, že bylo hřiště využíváno sportující mládeží, která by měla dle Lisabonské smlouvy být podporována obzvláště a to mezi všemi subjekty odpovědnými v oblasti sportu, kde jak krajské hygienické stanice, ministerstvo zdravotnictví, tak i soudy České republiky rozhodují. V takovém případě by soud i všechny předchozí instance měly konstatovat pouze porušení hlukového limitu a upustit od potrestání.

15. Na závěr žalobce uvedl, že touto žalobou nebrání pouze sebe, ale všechna sdružení, mající za cíl podporu sportu, kde by tímto způsobem mohlo být jakékoli občanské sdružení s cílem podpory sportu úkony jednoho nespokojeného občana dohnáno k ukončení své činnosti na základě takto konstruovaných podnětů, jež by způsobily finanční likvidaci a následný zánik sdružení. Po oznámení zahájení správního řízení žalobce výrazně omezil činnost minihřiště tím, že je využito pouze pro činnost klubu bez možností přístupu veřejnosti (místní neregistrované mládeže). Od 20.11.2012 do 31.3. 2013 byl uzavřen celý areál. Tato

omezení budou prováděna do realizace protihlukového opatření. V současné době Magistrát města Karlovy Vary, vlastník pozemku, projednává žalobcem navržené protihlukové opatření s žádostí o dotaci na jeho realizaci.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

16. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Zopakoval důvod, pro který změnil prvostupňové rozhodnutí a způsob, jakým se vypořádal s odvolacími námitkami. K námitce porušení § 2 odst. 4 správního řádu uvedl, že se v žalobcem zmíněných případech nejednalo o totožné věci. Rozdíl spočívá v tom, zda KHS k poznatkům vedoucím k zahájení správního řízení a vydání rozhodnutí dospěla na základě vlastní dozorové činnosti, tj. z moci úřední, či zda jí byly podklady předány třetí osobu, která důkaz pro vedení řízení ve smyslu § 51 správního řádu opatřila postupem podle 32a ZOVZ. V prvním případě vystupovala KHS jako dozorový orgán státní správy, avšak nepostupovala přitom v souladu s předpisy upravujícími státní zdravotní dozor, tedy se zákonem o státní kontrole a zákonem o ochraně veřejného zdraví, proto byl učiněn závěr, že byl protokol o měření hluku pořízen nezákonně a nebylo jej možné v řízení použít. Dozorový orgán státní správy měl pořídit protokol, seznámit s ním žalobce a umožnit mu, aby uplatnil námitky, což krajská hygienická stanice neučinila, proto žalovaný její rozhodnutí ze dne 3.5.2012, čj. KHSKV04294/2012/HOK zrušil a správní řízení zastavil, jelikož se jednalo o takové vady řízení, které nebylo možné v rámci nového projednání věci zhojit. V druhém případě však KHS svoji dozorovou činnost nevykonávala, protokol zdravotního ústavu za dne 11.12.2012, č. 4176/2012 (*dále jen „protokol č. 4176/2012“*) jí byl předložen třetí stranou, která si měření hluku u zdravotního ústavu jako akreditované laboratoře objednal vlastním jménem a na vlastní náklady. KHS proto nemohla postupovat podle zákona o státní kontrole a podle § 88 ZOVZ, neboť k výkonu státního zdravotního dozoru v tomto případě nedošlo. To však nebrání tomu, aby byl protokol č. 4176/2012 podkladem pro zahájení správního řízení a pro vydání rozhodnutí, a to za podmínky, že bylo měření hluku provedeno a protokol vyhotoven v souladu s právními předpisy, což bylo v posuzovaném případě splněno. Dle žalovaného je povinností KHS postihovat jakékoli protiprávní jednání, o němž se dozví, což vyplývá z § 92 odst. 1 ZOVZ, přičemž k takovým poznatkům může dospět nejen na základě vlastní činnosti, nýbrž i na základě podání třetích osob, tedy způsobem stejným jako v posuzované věci. KHS proto mohla přijmout protokol č. 4176/2012 jako důkaz a zahájit správní řízení a k objasnění věci svolat ústní jednání, což se dne 2.10.2012 stalo. Jelikož při uvedeném ústním jednání o věci nevznikly pochybnosti a ani účastník řízení nenavrhл provedení dalších důkazů, mohla poté KHS přistoupit k vydání rozhodnutí ve věci.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

17. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé

rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

18. Žaloba je důvodná.

Právní hodnocení

19. Žalobce byl uznán vinným za spáchání správního deliktu podle § 92 odst. 1 ZOVZ, kterého se dopustil tím, že porušil povinnost uloženou mu § 30 odst. 1 ZOVZ ve spojení s § 12 odst. 1 a 3 a přílohou č. 3 částí A nařízení vlády č. 272/2011 Sb.

20. Podle § 92 odst. 1 ZOVZ „za nesplnění nebo porušení povinností stanovených tímto zákonem, zvláštními právními předpisy nebo na jejich základě vydanými rozhodnutími či opatřeními orgánu ochrany veřejného zdraví, přímo použitelnými předpisy Evropských společenství, právním předpisem podle § 85 a za nesplnění nebo porušení povinností stanovených zvláštními právními předpisy k ochraně zdraví při práci a k zajištění a výkonu pracovnělékařské služby v rozsahu § 82 odst. 2 písm. n) uloží orgán ochrany veřejného zdraví oprávněný vykonávat státní zdravotní dozor fyzické osobě při její podnikatelské činnosti nebo právnické osobě pokutu do výše 2 000 000 Kč“.

21. Podle § 30 odst. 1 ZOVZ „osoba, která používá, popřípadě provozuje stroje a zařízení, které jsou zdrojem hluku nebo vibrací, provozovatel letiště, vlastník, popřípadě správce pozemní komunikace, vlastník dráhy a provozovatel dalších objektů, jejichž provozem vzniká hluk (dále jen "zdroje hluku nebo vibrací"), jsou povinni technickými, organizačními a dalšími opatřeními v rozsahu stanoveném tímto zákonem a prováděcím právním předpisem zajistit, aby hluk nepřekračoval hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem pro chráněný venkovní prostor, chráněné vnitřní prostory staveb a chráněné venkovní prostory staveb a aby bylo zabráněno nadlimitnímu přenosu vibrací na fyzické osoby“.

22. V § 12 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. upravujícím hygienické limity hluku v chráněných venkovních prostorech staveb a v chráněném venkovním prostoru je v odst. 1 uvedeno: „Hodnoty hluku, s výjimkou vysokoenergetického impulsního hluku, se vyjadřují ekvivalentní hladinou akustického tlaku $A_{L_{Aeq,T}}$. V denní době se stanoví pro 8 souvislých a na sebe navazujících nejhluchnějších hodin ($L_{Aeq,8h}$), v noční době pro nejhluchnější 1 hodinu ($L_{Aeq,1h}$). Pro hluk z dopravy na pozemních komunikacích, s výjimkou účelových komunikací, a dráhách a pro hluk z leteckého provozu se ekvivalentní hladina akustického tlaku $A_{L_{Aeq,T}}$ stanoví pro celou denní ($L_{Aeq,16h}$) a celou noční dobu ($L_{Aeq,8h}$)“. V odst. 3 tohoto ustanovení je uvedeno: „Hygienický limit ekvivalentní hladiny akustického tlaku A , s výjimkou hluku z leteckého provozu a vysokoenergetického impulsního hluku, se stanoví součtem základní hladiny akustického tlaku $A_{L_{Aeq,T}}$ se rovná 50 dB a korekcí přihlížejících ke druhu chráněného prostoru a denní a noční době podle přílohy č. 3 k tomuto nařízení. Pro vysoce impulsní hluk se přičte další korekce -12 dB. V případě hluku s tónovými složkami, s výjimkou hluku z dopravy na pozemních komunikacích a dráhách, a hluku s výrazně informačním charakterem se přičte další korekce -5 dB“. Příloha 3 tohoto nařízení nazvaná „Korekce pro stanovení hygienických limitů hluku v chráněných venkovních prostorech staveb a v chráněném venkovním prostoru“ obsahuje tabulku, kde jsou uvedeny druhy chráněných prostor, příslušná korekce (dB) a pravidla jejího použití.

23. Správnost aplikace uvedených ustanovení správními orgány obou stupňů by bylo nutno posoudit, pokud by soud shledal správní řízení, které předcházelo vydání prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí bez procesních vad, resp. pokud by shledal toliko takové procesní vady, které nemohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. V daném případě však soud z důvodů dále uvedených shledal podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít (a v daném případě mělo) za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, což je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s.r.s.

24. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta 50.000 Kč **za tři správní delikty** podle § 92 odst. 1 ZOVZ. **První správní delikt** byl zjištěn při výkonu státního zdravotního dozoru zahájeného dne 5.5.2012 a ukončeného dne 12.6.2012, jak je zřejmé z protokolu o kontrole, jehož součástí je protokol o zkoušce č. 3605/2012 vyhotovený Zdravotním ústavem v Ústí nad Labem. Žalobce byl shledán vinným, že „nezajistil, aby hluk z provozu tohoto hřiště nepřekročil dne 5.5.2012 v denní době od 9.00 hodin do 13.30 hodin a od 16.10 hodin do 17.10 hodin v chráněném venkovním prostoru stavby rodinného domu na adrese Ke Hřišti 115, Karlovy Vary - Sedlec hygienický limit hluku, když byla měření v chráněném venkovním prostoru stavby zjištěna výsledná ekvivalentní hladina akustického tlaku po uplatnění korekce na hluk pozadí a nejistoty měření $L_{Aeq8h} = 50,6$ dB, přičemž hygienický limit pro denní dobu L_{AeqT} je stanoven v tomto případě na 50 dB. Prokazatelně tak došlo k **překročení hygienického limitu o 0,6 dB**. Porušeno bylo ustanovení § 30 odst. 1 zákona ve vztahu k § 12 odst. 4 a přílohy č. 3 nařízení vlády č.272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací (dále jen „nařízení“)“. **Druhého a třetího správního deliktu** se žalobce dopustil „podle protokolu o zkoušce č. 4167/2012 (měření hluku), vyhotoveného Zdravotním ústavem se sídlem v Ústí nad Labem, Odbor hygienických laboratoří Karlovy Vary dne 30.5.2012, tím, že účastník jako provozovatel uvedeného hřiště v ulici Ke Hřišti, Karlovy Vary, Sedlec nezajistil, aby hluk z provozu z tohoto hřiště nepřekročil dne **26.5.2012** v denní době od 6.00. hodin do 22.00 hodin a dne **27.5.2012** v denní době od 6.00. hodin do 22.00 hodin v chráněném venkovním prostoru stavby rodinného domu na adrese Ke Hřišti 115, Karlovy Vary, Sedlec hygienický limit hluku. Měření byla v tomto případě zjištěna v chráněném venkovním prostoru stavby výsledná ekvivalentní hladina akustického tlaku **1. dne 26.5.2012** $L_{Aeq8h} = 55,7$ dB včetně korekce na polohu a nejistoty měření, přičemž hygienický limit pro denní dobu L_{AeqT} je stanoven v tomto případě na 50 dB; došlo tudíž k prokazatelnému **překročení hygienického limitu o 5,7 dB**. Porušeno bylo ustanovení § 30 odst.1 zákona ve vztahu k § 12 odst. 4 a přílohy č. 3 nařízení **2. dne 27.5.2012** $L_{Aeq8h} = 66,6$ dB včetně korekce na polohu a nejistoty měření, přičemž hygienický limit pro denní dobu L_{AeqT} je stanoven v tomto případě na 50 dB; došlo tudíž k prokazatelnému **překročení hygienického limitu o 6,6 dB**. Porušeno bylo ustanovení § 30 odst.1 zákona ve vztahu k § 12 odst. 4 a přílohy č. 3 nařízení“.

25. Napadeným rozhodnutím byl změněn výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že se žalobce dopustil správního deliktu „podle § 92 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb. tím, že porušil povinnost uloženou mu § 30 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb. ve spojení s § 12 odst. 1 a 3 a přílohou č. 3 částí A nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací (dále jen „nařízení“), když jako provozovatel víceúčelového minihřiště

na adrese Ke Hřišti, 360 10 Karlovy Vary-Sedlec, postaveného na parc. č. 140/5 v k.ú. Sedlec u Karlových Var, nezajistil, aby hluk z provozu tohoto minihřiště nepřekračoval v denní době dne 26.5.2012 od 6:00 hod. do 22:00 hod. a dne 27.5.2012 od 6:00 hod. do 22:00 hod. v chráněném venkovním prostoru stavby, rodinného domu na adrese Ke Hřišti 115, 360 10 Karlovy Vary-Sedlec, postavené na st. parc. č. 187 v k. ú. Sedlec u Karlových Var, hygienický limit hluku v ekvivalentní hladině akustického tlaku A stanovený pro chráněný venkovní prostor uvedené stavby pro denní dobu v souladu s § 12 odst. 1 a 4 a přílohou č. 3 částí A nařízení vlády na 50 dB, neboť hluk z provozu uvedeného víceúčelového minihřiště dosahoval:

> dne 26.5.2012 hodnoty $LA_{eq,8h} = 57,7 \text{ dB} \pm 2 \text{ dB}$, čímž došlo k prokazatelnému překročení uvedeného hygienického limit hluku o 5,7 dB, a

> dne 27.5.2012 hodnoty $LA_{eq,8h} = 58,6 \text{ dB} \pm 2 \text{ dB}$, čímž došlo k prokazatelnému překročení uvedeného hygienického limit hluku o 6,6 dB,

za což se účastník řízení podle § 92 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb. ukládá pokuta ve výši 10.000 Kč. “ Žalobci byla uložena pokuta na 10.000 Kč.

26. Změnu prvostupňového rozhodnutí žalovaný zdůvodnil tím, že na základě předloženého spisového materiálu nelze mít za prokázané, že žalobce porušil dne 5.5.2012, tj. v době výkonu státního zdravotního dozoru své povinnosti plynoucí mu z ustanovení § 30 odst. 1 ZOVZ ve spojení s § 12 odst. 1 a 3 nařízení vlády č. 272/2011 Sb, jak je uvedeno v odřazce první výroku I. napadeného rozhodnutí. Uvedl, že „přitom vychází zejména z protokolu ZÚ o měření hluku č. 3605/2012, v němž je na straně první a druhé uvedeno, že měřeným zdrojem hluku byl provoz víceúčelového minihřiště, zejména nárazy míče do plotu kolem hřiště a křik sportovců, a současně na straně druhé v odstavci sedmém uvedeno, že k místu měření též občas doléhaly zvuky ze sousedního velkého fotbalového hřiště, jehož provozovatelem je rovněž účastník řízení, které nebylo možné od zvuků z minihřiště oddělit. Z uvedených skutečností tedy vyplývá, že nebyl změřen pouze hluk z provozu minihřiště, nýbrž současně i hluk z provozu velkého fotbalového hřiště a zdrojem hluku tak fakticky byl provoz na obou těchto hřištích. V oznámení o zahájení správního řízení ze dne 6.8.2012 pak KHS uvedla, že správní řízení s účastníkem řízení zahajuje proto, že jako provozovatel víceúčelového minihřiště dne 5.5.2012 nezajistil, aby hluk z provozu tohoto hřiště nepřekročil v chráněném venkovním prostoru předmětné stavby hygienický limit hluku, přestože, jak vyplývá ze shora uvedeného, změřeným zdrojem hluku byl hluk z provozu víceúčelového minihřiště a hluk z provozu velkého fotbalového hřiště současně. Ze správního spisu dále vyplývá, že účastník řízení při ústním jednání konaném dne 2.10.2012 vnesl v tomto smyslu námitku, kterou KHS sice podle protokolu o ústním jednání akceptovala, avšak v jejím smyslu již nezměnila kvalifikaci protiprávního jednání účastníka řízení a tedy správní řízení tak bylo s účastníkem řízení i nadále vedeno pouze pro hluk z provozu víceúčelového minihřiště, nikoli pro hluk z obou současně změřených zdrojů. V odřazce první výroku I. napadeného rozhodnutí KHS uvedla, že se účastník řízení dopustil správního deliktu tím, že jako provozovatel hřiště v ulici Ke Hřišti, Karlovy Vary - Sedlec, nezajistil, aby hluk z provozu tohoto hřiště nepřekročil dne 5.5.2012 v denní době od 9:00 hod. do 13:30 hod. a od 16:10 hod. do 17:10 hod. v chráněném venkovním prostoru stavby, rodinného domu na adrese Ke Hřišti 115, 360 10 Karlovy Vary - Sedlec, hygienický limit hluku, když při měření hluku byla v chráněném venkovním prostoru stavby, rodinného domu na adrese Ke Hřišti 115, 360 10 Karlovy Vary - Sedlec, hygienický limit hluku, když při měření hluku byla v chráněném

venkovním prostoru. Pokud se však v průběhu správního řízení objevily skutečnosti, které odůvodňovaly změnu kvalifikace protiprávního jednání, což se v posuzované věci stalo nejpozději dne 2.10.2012 při ústním jednání, je třeba takovou změnu kvalifikace vždy provést před vydáním rozhodnutí ve věci, řádně s ní účastníka řízení seznámit a umožnit mu uplatnění jeho procesních práv. Ministerstvo však konstatuje, že KHS tento postup opomenula a přistoupila ke změně právní kvalifikace až v samotném napadeném rozhodnutí, tedy KHS v této části řešené věci postupovala nezákonně. Nadto ministerstvo konstatuje, že KHS o drážce první výrokové části napadeného rozhodnutí shledala, že se účastník řízení svým jednáním dopustil dne 5.5.2012 správního deliktu podle § 92 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., ačkoli následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně čtvrté v odstavci prvním uvedla, že v případě tohoto jednání byla naplněna pouze formální a nikoli i materiální stránka správního deliktu, tedy jinými slovy se o správní delikt vůbec nejednalo. Na základě všech uvedených skutečností ministerstvo konstatuje, že odrážka první výroku I. napadeného rozhodnutí nekoresponduje ani s jeho odůvodněním, ani s obsahem správního spisu ve věci, ve věci nebyl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a proto je tato část rozhodnutí nezákonná.“

27. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný v případě dalších dvou správních deliktů ze dne 26.5.2012 a dne 27.5.2012 vycházel z protokolu o měření hluku č. 4167/2012, který byl pro krajskou hygienickou stanici podkladem pro rozhodnutí o těchto dvou správních deliktech. Měření hluku bylo provedeno na objednávku a účet třetí osoby, tedy mimo státní zdravotní dozor. Žalovaný však shledal, že toto měření hluku bylo v souladu s požadavkem § 32a ZOVZ, podle něhož „*měření hluku v životním prostředí člověka podle tohoto zákona může provádět pouze držitel osvědčení o akreditaci nebo držitel autorizace podle § 83c*“. Měření bylo provedeno Zdravotní ústavem v Ústí nad Labem. Dle žalovaného bylo toto měření a jeho vyhodnocení provedeno v souladu s požadavky nařízení vlády č. 272/2011 Sb., stejně jako technických norem ČSN ISO 1996-1 a 2. Žalovaný proto dovodil, že je uvedený protokol zdravotního ústavu o měření hluku č. 4176/2012 relevantním podkladem pro rozhodnutí ve věci, a že z tohoto protokolu „*jednoznačně vyplývá, že měření hluku probíhalo v denní době dne 26.5.2012 a dne 27.5.2012 v chráněném venkovním prostoru stavby, rodinného domu na adrese Ke Hřišti 115, 360 10 Karlovy Vary - Sedlec, postavené na st. pare. č. 187 v k. ú. Sedlec u Karlových Var, a měřeným zdrojem hluku byl pouze provoz víceúčelového minihřiště*“. Následně žalovaný zopakoval výsledky měření vyplývající z tohoto protokolu.

28. Dále žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že bylo správní řízení zahájeno v souladu se skutečnostmi, které vyplynuly z protokolu č. 4176/2012, účastník byl přiměřeně poučen o svých procesních právech a k jejich uplatnění mu byla stanovena dostatečně dlouhá lhůta.

29. Dále se žalovaný vyjádřil k námitce, že měření hluku dne 26.5.2012 ani dne 27.5.2012 nebylo provedeno v rámci výkonu státního zdravotního dozoru za přítomnosti kontrolního zaměstnance KHS, a nebyl tudíž pořízen ani protokol o kontrolním zjištění, nýbrž pouze protokol č. 4176/2012, což podle žalobce zakládá nezákonnost a nepřezkoumatelnost. Žalovaný k tomu uvedl, že výkon státního zdravotního dozoru je formalizovaným postupem upraveným zákonem o státní kontrole, modifikovaným speciálním ustanovením § 88 ZOVZ,

který krajská hygienická stanice vykonává v rámci své dozorové činnosti, a to na základě zmocnění, které vyplývá z ustanovení § 82 odst. 2 písm. b) ZOVZ. V posuzovaném případě však krajská hygienická stanice svou dozorovou činnost (státní zdravotní dozor) nevykonávala, jelikož předmětný protokol zdravotního ústavu č. 4176/2012, z něhož v napadeném rozhodnutí vycházela, jí byl předložen třetí stranou, která si předmětné měření hluku u zdravotního ústavu, jako akreditované laboratoře, objednala vlastním jménem a na vlastní náklady. Z uvedeného tedy vyplývá, že v tomto případě nebylo možné, aby krajská hygienická stanice postupovala podle zákona o státní kontrole a § 88 ZOVZ, jelikož k výkonu státního zdravotního dozoru v tomto případě vůbec nedošlo. Tato skutečnost dle žalovaného však nebrání tomu, aby byl protokol č. 4176/2012 podkladem pro zahájení správního řízení a pro vydání rozhodnutí ve věci, a to za podmínky, že předmětné měření hluku bylo provedeno a protokol vyhotoven v souladu s právními předpisy, což bylo v posuzovaném případě splněno.

30. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce přípisem z 29.5.2012 namítal vůči měření hluku a protokolu č. 3605/2012 (měření dne 5.5.2012), že v době měření hlučnosti měl záměrně soused areálu ... puštěnou sekačku (křovinořez) aniž by něco sekal a používal píšťalku ke zmatení dětského turnaje, který zrovna probíhal a především záměrnému tvoření hluku. K těmto tvrzením navrhoval žalobce jmenovitě svědky. K tomuto vyjádření se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyjádřil s tím, že jej považuje za nadbytečné, když rozhodnutí o spáchání správního deliktu žalobcem dne 5.5.2012 shledal nezákonným a v tom smyslu změnil výrok prvostupňového rozhodnutí.

31. Správní řízení bylo zahájeno oznámením ze dne 6.8.2012 a podnětem k jeho zahájení byl jednak protokol č. 3605/2012 o kontrolním měření dne 5.5.2012, jednak protokol č. 4167/2012 o kontrolních měřeních ve dnech 26. a 27.5.2012. Podle § 39 odst. 1 správního řádu byla žalobci určena lhůta 10 dnů k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí a k navržení případných důkazů. Žalobce byl seznámen, že při ústním jednání budou provedeny důkazy protokolem č. 3605/2012 a protokolem č. 4167/2012 a kolaudačním rozhodnutím předmětného hřiště.

32. Po provedeném ústním jednání dne 2.10.2012, kdy se zástupce žalobce seznámil s podklady pro rozhodnutí, do protokolu uvedl, že odkazuje na své vyjádření ze dne 29.5.2012 ohledně nestandardních podmínek při měření dne 5.5.2012. Dále uvedl, že je mu vyčítán nadlimitní hluk z provozu minihřiště, zatímco dle jeho názoru hluk u obou měření byl způsoben činností (hlukem z fotbalových utkání) jak z minihřiště, tak z hřiště velkého a z hluku v pozadí. Uvedená námitka byla dle protokolu ze strany KHS akceptována. Dále žalobce namítal, že měření hluku v uvedených dvou dnech nebyl přítomen žádný zástupce KHS.

33. Podle § 92 odst. 1 ZOVZ „za nesplnění nebo porušení povinností stanovených tímto zákonem, zvláštními právními předpisy nebo na jejich základě vydanými rozhodnutími či opatřeními orgánu ochrany veřejného zdraví, přímo použitelnými předpisy Evropských společenství, právním předpisem podle § 85 a za nesplnění nebo porušení povinností stanovených zvláštními právními předpisy k ochraně zdraví při práci a k zajištění a výkonu pracovnělékařské služby v rozsahu § 82 odst. 2 písm. n) uloží orgán ochrany veřejného zdraví

oprávněný vykonávat státní zdravotní dozor fyzické osobě při její podnikatelské činnosti nebo právnické osobě pokutu do výše 2 000 000 Kč. “ Soud se shoduje s žalovaným, že je podle citovaného ustanovení ZOVZ povinností krajské hygienické stanice postihovat jakékoli protiprávní jednání, o němž se dozví. O nesplnění či porušení tímto ustanovením stanovených povinností se může krajské hygienické stanici dostat informace nejen na základě jí prováděného státního zdravotního dozoru, ale i na základě podání třetích osob, jako tomu bylo v daném případě. K tomu soud dodává, že v takovém případě krajská hygienická stanice nemůže postupovat podle zákona o státní kontrole, neboť státní kontrolou se ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o státní kontrole rozumí „kontrolní činnost orgánů uvedených v § 2 tohoto zákona zaměřená na hospodaření s finančními a hmotnými prostředky České republiky a plnění povinností vyplývajících z obecně závazných právních předpisů nebo uložených na základě těchto předpisů.“ O takovou kontrolu se v daném případě nejednalo a jak prohlásil žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nebylo proto ani možné vycházet z § 88 ZOVZ.

34. V daném případě bylo nutno ve správním řízení postupovat podle správního řádu, a to za situace, kdy žalovaný zhodnotil rozhodnutí o správním deliktu zjištěném v rámci státního zdravotního dozoru krajské hygienické stanice dne 5.5.2012 jako nezákonné a změnil v tom smyslu výrok prvostupňového rozhodnutí. Za situace, kdy měl správní orgán k dispozici podnět k zahájení správního řízení o správním deliktu dne 26. a 27.5.2012, doručený mu dne 18.6.2012 manžely M., tzn. protokol č. 4176/2012, bylo nutno pokračovat ve správním řízení podle správního řádu. Povinností žalovaného podle § 3 správního řádu totiž bylo zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v souladu se základními zásadami správního řízení uvedenými v § 2 správního řádu. Protokol č. 4176/2012 byl ve smyslu 51 odst. 2 správního řádu důkazem vhodným ke zjištění stavu věci, konkrétně třetími osobami předloženým znaleckým posudkem. Žalovaný jej v odůvodnění napadeného rozhodnutí s ohledem na skutečnost, že byl vypracován Zdravotním ústavem v Ústí nad Labem, držitelem akreditace, tedy v souladu s požadavkem § 32a ZOVZ, posoudil jako relevantní podklad pro rozhodnutí, který mohla krajská hygienická stanice přijmout jako důkaz a zahájit správní řízení a k objasnění věci svolat ústní jednání, což se dne 2.10.2012 stalo, jak uvedl.

35. Pochybení žalovaného však soud shledává v následném procesním postupu žalovaného, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: „*Jelikož při uvedeném ústním jednání o věci nevznikly pochybnosti a ani účastník řízení nenavrhoval provedení dalších důkazů, mohla poté KHS přistoupit k vydání rozhodnutí ve věci.*“ Tento závěr žalovaného však není správný, neboť žalobce se v protokolu z 2.10.2012 vyjádřil i k měřením provedeným ve dnech 26. a 27.5.2012, namítal, že byl hluk u obou měření způsoben činností (hlukem z fotbalových utkání) jak z minihřiště, tak z hřiště velkého a z hluku v pozadí. Není rozhodné, že žalobce v rámci ústního jednání nenavrhoval provedení žádných důkazů k prokázání svých tvrzení, jimiž zpochybňoval provedení měření a závěry protokolu č. 4176/2012. Rozhodující bylo, že žalobce zpochybňoval závěry znaleckého posudku, který byl jediným podkladem pro rozhodnutí a žalovaný při tom o jeho závěrech nepochyboval a k námitkám žalobce uplatněným dne 2.10.2012 se nevyjádřil. Povinností žalovaného bylo postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný měl proto buď ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu zadat vypracování dalšího měření hluku (revizního znaleckého posudku) nebo vykonat sám následně státní zdravotní dozor, tzn. postupovat podle zákona o

státní kontrola a § 88 ZOVZ, a provést revizní měření hluku tak, aby se vyvaroval pochybení, která vytýkal krajské hygienické stanici a pro která posoudil rozhodnutí o správním deliktu z 5.5.2012 jako nezákonné. To však žalovaný neučinil. Pokud žalovaný rozhodl o předmětném správním deliktu žalobce jen na základě protokolu č. 4176/2012, tedy znaleckého posudku, který žalobce zpochybňoval, dopustil se ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) správního řádu podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

36. Dalším pochybením žalovaného, resp. krajské hygienické stanice, je, že se oba správní orgány nezabývaly tím, že se v případě žalobce jedná o minihřiště určené pro sportovní aktivity a mimoškolní vyžití dětí. V dalším řízení, bude-li prokázáno porušení hlukových limitů žalobcem, bude nutno při posouzení, zda byl žalobcem spáchán správní delikt podle § 92 odst. 1 ZOVZ, posoudit naplnění materiální stránky tohoto správního deliktu a vzít při tom v úvahu, že dané minihřiště bylo zkolaudováno pro zcela konkrétní činnost, která je na něm následně prováděna, což předpokládá určitou hladinu hluku a není stavbou postavenou bez kolaudačního rozhodnutí. *„Kategorie správních deliktů je kategorií trestního práva v širším slova smyslu, tudíž se pro všechny správní delikty, nejen pro přestupky, uplatní povinnost správního orgánu zkoumat nejen naplnění formálních znaků správního deliktu, ale také, zda jednání vykazuje daný stupeň společenské škodlivosti, tudíž materiální stránku správního deliktu“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, čj. 7 Afs 27/2008-46, dostupný na www.nssoud.cz).

Závěr

37. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že je žaloba důvodná. Zrušil proto rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku.

V. Náklady řízení

38. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu 3.000 Kč podle položky 18 bod 2. písm. a) Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. K plnění byla podle § 64 s.ř.s. k § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu stanovena třicetidenní lhůta.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 3. dubna 2015

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu